No. 2960 Woensdag 22 Juni 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Een les, ook voor hier

[illegible]oen de overheid hier het vorige jaar maatregelen nam, ter bescherming van de publieke zedelijkheid aan het strand, was dit voor een zekere groep aanlei[illegible] om er nog al wat kabaal over te [illegible] en de Beurs en Nieuwsberichten was de tolk van deze groep, en telkens weer te pas of te onpas moeten de badmantels nog eens op de proppen komen; het was ook zo achterlijk en zo bekrompen, om toestanden onder kampeerders en zwemmers te reglementeren!

Het is misschien mogelijk, dat 't puur idealisme was, wat deze criticasters heeft aangezet, om te ageren tegen een bestuursmaatregel, welke niet meer was als gebiedende plicht; maar dan zullen deze personen toch wel wat ontnuchterd zijn geworden door de recente publicaties in de „Haagse Post" waarin ons op ontstellende wijze onthuld wordt wat zich heeft afgespeeld in 't Jamboreekamp der Padvinders in Aug. j.l. te Vogelenzang, [illegible]arbij toestanden zijn voorgekomen, [illegible] een 150 jonge meisjes voor hun [illegible] gevolgen dragen. (Wij vernamen [illegible] een groter cijfer en dan voor Haarlem alleen. Red. Am.).

De Haagsche Post schrijft daarover het volgende:

„De directe schuldigen zijn de buitenlandse padvinders, die op deze ten hemel schreiende wijze van de Nederlandse gastvrijheid misbruik hebben gemaakt. Geen mens ter wereld kan hen achterhalen, zij zijn vertrokken naar hun eigen land zonder zich om hun slachtoffers te bekommeren. Zij hebben daarmee zichzelf veroordeeld. Zij hebben geschonden de belofte die iedere padvinder moet afleggen, de belofte elkaar te helpen, de belofte rein te zijn in gedachten, woorden [illegible], zoals die in de Padvinderswet nadrukkelijk wordt gesteld.

De andere helft der directe schuldigen wordt gevormd door de meisjes zelf. Reeds tijdens de Jamboree is er door verschillende welmenende Nederlanders geklaagd over de meer dan schandelijke wijze waarop een groot deel van de Ned. meisjes zich tegenover de buitenlandse padvinders gedroeg. De ergerlijke tonelen, die zich in de omgeving van het kamp afspeelden, die men kon aanschouwen in de straten van Haarlem en andere steden, hebben toen reeds zeer velen diep gekrenkt.

Hoewel het vast staat dat vele van de betrokken meisjes 't slachtoffer zijn geworden van handige buitenlandse padvinders, moet toch [illegible]orden geconstateerd, dat een der [illegible]amste oorzaken voor het [illegible]al van de Jamboree ligt in de [illegible]ze, bandeloze jeugd-opvoeding van het stelsel dat men democratie noemt, in de volksondermijnende losbandigheid, die sinds vele jaren van verschillende zijden wordt gepropageerd. De Ned. jeugd heeft de verschrikkelijke gevolgen daarvan te dragen.

Hoewel de directe betrokkenen allen een grote schuld hebben, kunnen zij als minderjarigen niet voor het gebeurde uitsluitend verantwoordelijk worden gesteld. De verantwoordelijke personen moeten wij zoeken bij de padvindersbeweging zelf, bij de personen, die de leiding van de Jamboree hebben gehad.

De schrijver constateert dan dat het voornamelijk de Japanse en Amerikaanse padvinders zijn geweest, die deze 150 meisjes ongelukkig hebben gemaakt, maar dat in alle kampen en alle afdelingen door de moderne vrije omgang tussen beide sexes ten hemelschreiende dingen zijn gebeurd.

Zelfs in de tenten in het officiele kamp, ondanks de controle en toezicht, die daar moest zijn van de leiding.

En de schrijver eindigt zijn onthullingen als volgt:

„Verschillende mededelingen, die ons dienaangaande bereikten, hebben dit bevestigd. Wanneer wij dus de Jamboree-leiding daarvoor aansprakelijk stellen, hebben wij daartoe het volste recht, omdat men nu eenmaal verwachten mag, en trouwens verwachten moet, dat de leiding van een groot jeugdkamp zorgt voor een doeltreffende controle in haar eigen gebied. Het is wel heel onvoorzichtig om bij een overigens perfect lopende organisatie geen voldoende aandacht te schenken aan de organisatie in het kamp zelf".

Dit zijn toch wel vreselijke onthullingen. Een oorzaak van deze toestanden ligt ook wel in de vaak laffe aanbidding van het Nederlandse volk, voor al wat vreemdeling is. Wij hebben dit gezien in de oorlogsjaren bij de geinterneerde vreemde troepen en we zien het ook bij andere gelegenheden.

Aan deze dwaze verafgoding hebben tientallen jonge meisjes alles letterlijk opgeofferd.

De Jamboree, zo besluit het blad, „zal in de herinnering van ons volk blijven leven als een gebeurtenis met een droevig besluit. Het leed dat over een deel van de Ned. jeugd en haar ouders is gebracht, kan niet meer uitgebannen worden. De zwarte bladzijde in onze geschiedenis als fier en zelfbewust volk kan niet worden verwijderd. Moge het Ned. volk de les van het Jamboreeschandaal verstaan, dan kan uit al dit kwaad misschien nog iets goeds ontstaan, dan kan het een schrede zijn op de weg naar het herstel van ons volksbewustzijn, een fase in de strijd voor het behoud van onze volkskracht."

Het dagblad „de Tijd", dat ook deze onthullingen besprak, stelde als een der oorzaken de vraag: of naast de schuld van geen toezicht het propaganda-element, het kijkspel, niet — ten dele noodgedwongen om haar kosten te dekken — al te sterk op de voorgrond was gesteld? Sterker in ieder geval, dan dit element in de opvoeding van jongens op die leeftijd thuisbehoort. Het spel van zulke jongens moet niet in zodanige mate of op zodanige wijze te kijk worden gezet, dat zij er „interessant" door worden — dat ontneemt hun de overgave aan het spel zelf en daarmee de rem, die de jeugdbeweging hun op zo volkomen natuurlijke wijze biedt tegen een overmatige en voor hun leeftijd ongezonde belangstelling naar de „andere zijde".

Jeugdwerk is mooi — zolang het opvoedt; gaat het zich echter tentoonstellen, dan is het uiterste voorzichtigheid en strengheid in het belang van de opvoeding geboden.

Tot zover de Tijd.

Met voldoening mogen we intussen constateren, dat dergelijke tonelen zich niet hebben afgespeeld in het Kath. gedeelte der Jamboree dat zoals men weet afgescheiden was gehouden en waar een flinke controle was, ook doordat de geestelijke aalmoezeniers der verkenners in de tenten bij de jongens sliepen. Deze afscheiding en deze zeer strenge controle is toen als overdreven becritiseerd. Achteraf blijkt nu welk een wijs beleid dit is geweest.

Deze ellendige afloop van de wereld-Deze ellendige afloop van de wereldjamboree kan ons op Curaaço leren of opnieuw inscherpen, dat jeugdorganisatie aan de losse band 'n onding is, dat de confessionele jeugdorganisatie de meest aanbevelenswaardige blijft, dat verlies van zelfsrespect tegenover vreemdelingen de nationale kracht volstrekt ondermijnen kan en dat daarom bij de opvoeding van de jeugd wel degelijk eens wat meer werk mag gemaakt worden van 't aankweken van nationale fierheid dan van internationalistische dweperij. En ook mag dit treurig gebeuren diegenen 'n les zijn, die nog altijd menen, dat de overheid te kleinzielig zou handelen, wanneer zij scherper maatregelen gaat nemen ter bescherming van de publieke zedelijkheid aan standen of elders. Wanneer zij daartoe overgaat, doet zij niet meer dan haar plicht.

Een nieuwe mogelijkheid voor Curaçao

We kregen in de laatste tijd mededeling van drie feiten.

In de Beurs lazen we van een zekere Laurens, die met enkele kleine en een groter schip de Caraibische zee zal afvissen om Curaçao aan goedkoper vis te helpen.

Verder vernamen we dat momenteel op Curaçao een deskundige zijn zou op Visserijgebied, die aanvankelijk met een groot en ondernemend Curaçaos handelsconcern in bespreking geweest was, voor het openen van een grote visserij op Curaçao; doch toen dit lichaam daarvan afzag, vanwege bovengenoemde concessie aan Laurens, op eien gelegenheid hier gekomen was.

En ten slotte vernamen we enkele maanden geleden, dat er te Hamburg een „Versuchs Gesellschaft für Haifisch — und Hoch seefang m. b. H." was opgericht. Een N.V. dus voor de visserij op haaien.

We hebben altijd nog het rapport Boeke over de vis om Curaçao een 300 soorten, waarvan 200 eetbare. Maar niet alleen in soort ook in aantal van een geweldige hoeveelheid. En terwijl Curaçao aan het zoeken is naar toekomstmogelijkheden wordt o.i. het onmogelijk geprobeerd en laat men de mogelijkheden ons voor de neus wegkapen: in dit geval door de Duitsers.

We hebben op Curaçao indertijd ook de Statuten gezien van een dergelijke N.V., die echter, jammer genoeg, nooit verder gekomen is.

Het is een bekend feit, dat het Derde Rijk in afwachting van de teruggave der Duitse koloniën de zee „koloniseert" als geen ander land. En niet zonder succes! De vis is voor het Duitse volk allang niet meer alleen maar een voedingsmiddel, doch zij levert ook een lange lijst van „Rohstoffersatz".

Wat moet men echter met haaien beginnen?

De kranten hebben niet nagelaten de verbaasde volksgenoten dadelijk uit de droom te helpen. De haai, zo schreven zij, is helemaal niet de parasiet, waarvoor men hem altijd gehouden heeft, doch integendeel zo nuttig, dat hij de vergelijking met het varken zou kunnen doorstaan.

„Es ist nicht wahr...", wat algemeen beweerd wordt, dat het vlees van haaien oneetbaar is. De rug, de lenden en de staart bevatten delen, die men drogen kan en die dan als menselijk voedsel grif aftrek vinden in Afrika, Indië, China en Japan. En ook in Europa wordt tegenwoordig haai gegeten. Amerika voert in Engeland haaienvlees in, dat daar als „klipzalm" en „gladde rog" met smaak genoten wordt.

Uit de lever van de haai wordt olie gewonnen van een bijzonder goede kwaliteit. Deze olie wordt zeer op prijs gesteld door de pharmaceutische industrie, terwijl ook de parfumeriefabrieken er niet meer buiten kunnen. Wordt deze olie namelijk volgens een bepaald procédé bewerkt, dan krijgt zij de geur van viooltjes.

In de snuit van verschillende haaiensoorten wordt gelatine aangetroffen. De inhoud van de buikspeekselklier kan verwerkt worden tot insuline, dat in de leerlooierij gebruikt wordt als synthetische run.

En dat is nog lang niet alles! Uit het niet eetbare vlees wordt, evenals uit de beenderen traan gekoot. Het uitgekookte vlees en natuurlijk ook de beenderen worden gedroogd en gemalen, om als veevoeder en mest dienst te doen. Laten we eerlijk zijn: meer kan men toch werkelijk niet verlangen!

En tóch is de haai nog nuttiger.

Toen na de wereldoorlog het gebrek aan leder bleef aanhouden heeft men in Amerika proeven genomen met het looien van haaienvel. Deze proeven werden met een volledig succes bekroond en het is thans mogelijk uit haaienvel een prima soort leer te vervaardigen.

Te dien einde wordt de bovenhuid op zodanige wijze verwijderd, dat de onderhuid niet lijdt. Deze onderhuid wordt gelooid tot een soort leer, dat niet alleen zeer sterk is, doch ook bestand tegen alle weersomstandigheden. Verschillende haaiensoorten leveren verschillende soorten leer. Er bestaat haaienleer, dat hard genoeg is om zelfs een revolverkogel te weerstaan. Er bestaat echter ook haaienleer, dat zo soepel is als zijde. Tot nu toe gebruikt men in Amerika haaienleer uitsluitend voor de schoenen en dergelijke.

Natuurlijk gaat Duitsland er — met recht overigens — prat op, dat het het looien van haaienvel niet hoeft af te kijken van de Amerikanen, daar de wereld deze uitvinding te danken heeft aan den Duits-Amerikaan dr. Ehrenreich. (Hopen wij dat de schijn bedriegt en dat zich achter deze naam geen zoon van het Uitverkoren Volk verbergt.)

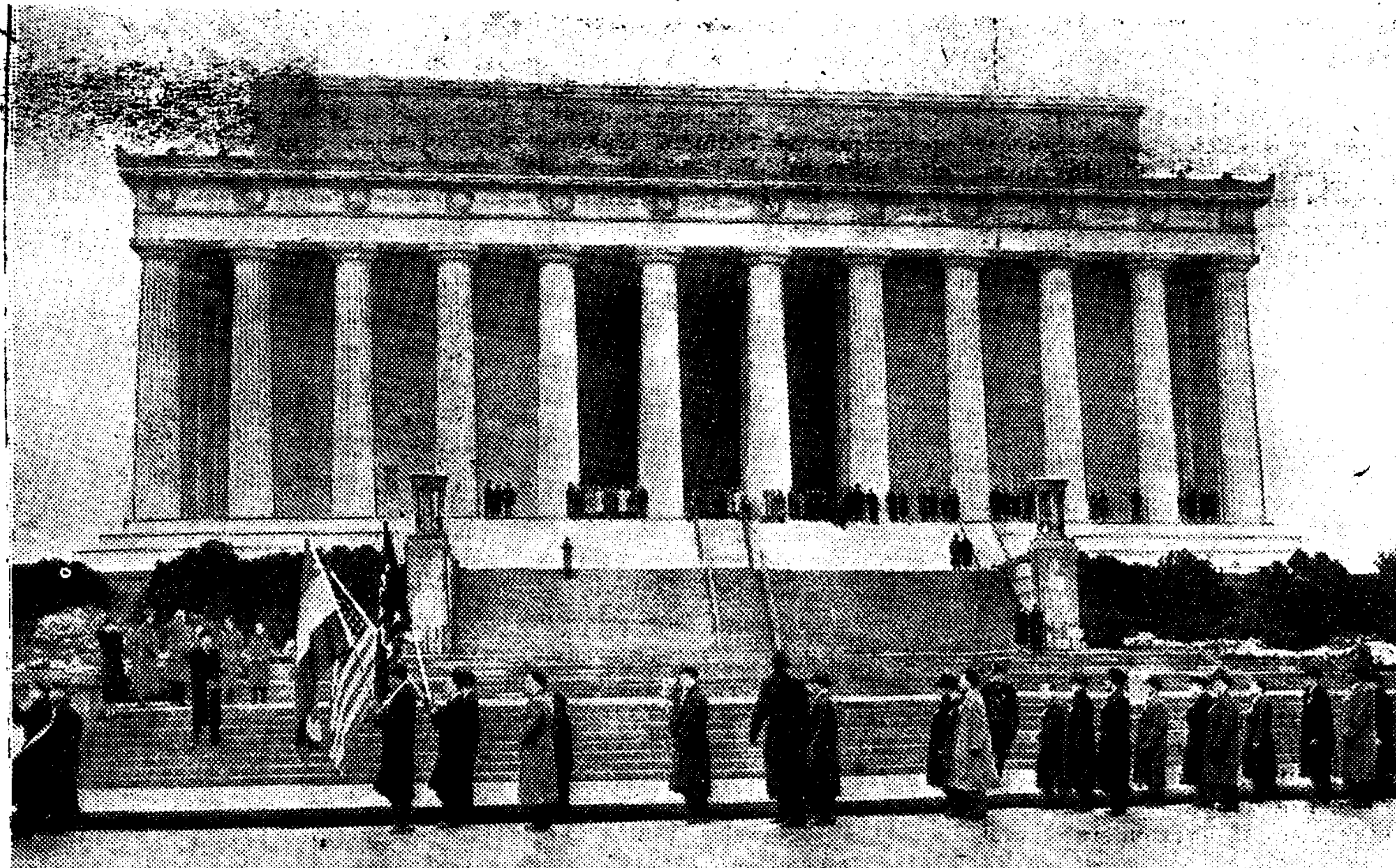
Dr. Ehrenreich heeft het lot ondergaan van de meeste uitvinders. Hij is enige jaren geleden in de grootste armoede gestorven, nadat hij zijn hele vermogen aan zijn proeven en onderzoekingen ten koste had gelegd. Hij heeft berekend, dat er in de oceanen voldoende haaien leven, om de behoefte aan ieder der gehele wereld te dekken.

Het vangen van haaien geschiedt gewoonlijk met behulp van tweehonderd tot tweehonderdvijftig meter lange netten, die rechtstandig in zee worden neergelaten. Zij drijven op kurk en zijn aan de onderkant van lood of van ankers voorzien. De schepen, die op de haaienvangst gaan, zijn zodanig ingericht, dat de buitgemaakte haaien aan boord verwerkt en geconserveerd kunnen worden.

Sinds het gelukt is haaienleer in Amerika tot een zeer begeerd mode-artikel te maken, is ook de haaienvisserij een alleszins lonende onderneming De fabrieken vragen steeds mee ruw materiaal en zo zijn de Amerikanen, grootscheeps als altijd, er zelfs toe gekomen met vliegtuigen jacht te gaan maken op „de tijger der wereldzeeën".

Deze vliegtuigen hebben radio aan boord, opdat zij voortdurend in contact kunnen blijven met de rederij aan wal of het moederschip op zee. In de bodem bevindt zich een opening, waadoor men zowel een harpoen kan afschieten als speciale bommen werpen. Eén vliegtuig is in staat om per dag vijftien tot zestien haaien op hun rug te laten drijven.

Het intensiefst afgestroopte haaien gebied ter wereld strekt zich uit tussen de kust van Florida en Curaçao. — Ligt hier niet de mogelijkheid voor een nieuwe industrie in onze West?

TER ERE VAN ABRAHAM LINCOLN. Oudgedienden van Abraham Lincoln, die deel uitmaakten in de burgeroorlog [illegible] Leger, marcheren ter ere van Lincoln in Washington om de geboortedag van den groten Bevrijder te herdenken.

BIJ SANTA ROSA'S [illegible]EEUWFEEST

HONDERD JAAR BESCHAVINGSARBEID.

door Pater M. Latour.

Wier heengaan nooit vergeten werd.

Het is overbodig hier nog eens terug te komen op de eerste pastoor van Santa Rosa, J. J. Putman. Het verhaal van zijn daden, hoe eenvoudig en pretentieloos opgesomd, spreekt duidelijker, dan vele woorden van een lofredenaar. Minder gelegenheid hebben we gehad, te spreken over enige andere pastoors, die toch zeker een aparte vermelding verdienen.

Hermanus Theodorus Frie werd 10 November 1850 te Rotterdam geboren en kwam 1 Juni 1878 op Curaçao aan. Reeds het zelfde jaar, op 28 Juli, werd hij kapelaan van Santa Rosa en op 1 Januari 1881 pastoor van de zelfde parochie.

Pas sinds 11 Juli 1870 waren de paters Dominikanen op Curaçao werkzaam. Kerken en scholen bestonden er nog zeer weinig en die er waren, muntten uit in armoedigheid. Pastoor Frie met zijn kunstzinnige aanleg en vele technische bekwaamheden, was de aangewezen man, om bestaande lacunen aan te vullen. Het weeshuis, door hem gesticht, dat tevens ambachtschool was, kweekte bekwame schrijnwerkers en schilders, wier arbeid veel tot verfraaiing der kerken heeft bijgedragen. Zelf een bouwmeester met talent en smaak, bouwde hij verschillende kerken en scholen of stond anderen met raad en daad bij in hun werk. Aan Santa Rosa wijdde hij jaren lang zijn beste krachten: eerst als kapelaan van 28 Juli 1878 tot 31 December 1880, daarna als pastoor van 1 Januari 1881 tot 1 September 1892 en daarna nog eens van 1 October 1897 tot 3 Maart 1600. Op 16 December van dat zelfde jaar kwam hij uit Holland terug als Vicarius Provindialis en vestigde zich te Pietermaai.

Vier weken voor zijn dood keerde hij nog eens terug naar Santa Rosa, waar zijn ziek lichaam herstel zocht voor zijn geknakte gezondheid. Het mocht niet meer baten en op 27 Mei 1904 verloor de Missie een groot man en Santa Rosa een van haar beste pastoors!

Opvolger van pastoor Frie was pastoor Marcus G. J. DAHLHAUS. Deze wonderlijke man, die dertig jaar aan een ernstige en pijnlijke maagkwaal geleden heeft, ontwikkelde niettemin een ongelofelijke werkkracht. Geboren 31 Mei 1868, kwam hij op Curaçao aan de vijftiende Maart 1897, enige maanden na zijn priesterwijding. Als onmiddellijke opvolger van pastoor Frie, zette hij diens arbeid voort en begon het leven en de werken van zijn voorgangers op Santa Rosa vast te leggen in een uitvoerig historisch verslag, dat in de kroniek van de parochie bewaard wordt. Over de zes jaar dat hij zelf hard werkte, heeft hij bijna geen woord aangetekend. Gelukkig bezitten we omtrent zijn arbeid op Santa Rosa het waardevol getuigenis van zijn bisschop, Mgr. Jacobus Ambrosius Baars. Deze tekende aan over pastoor Dahlhaus: „Wij zijn naast God dank verschuldigd aan den goeden herder, die vol liefde en toewijding al zijn krachten en gaven tot het geestelijk en tijdelijk welzijn van zijn volk aanwendt, maar dan ook de blijde voldoening mag smaken van hun grote verandering ten goede en hun vooruitgang in de beoefening van het christelijk leven." (S. Rosa 28 Nov. 1905).

Op 12 Juli 1906 vertrok hij reeds naar Holland om hersteld te zoeken voor zijn ondermijnde krachten. Toen bleek hoezeer zijn zijn parochianen hem beminden: velen lieten een H. Mis voor hem lezen voor een goede reis en herstel van zijn gezondheid. In Juni van het volgend jaar kwamen opnieuw H. H. Missen binnen voor een behouden terugkeer.

Hij kwam op 27 Juli 1907 weer op Curaçao aan en was de volgende dag 's middags alweer op Santa Rosa. Met volle muziek werd hij ingehaald; de hele parochie was op de been. Kort daarop zou hij echter als pastoor naar Saba gaan, zodat voor Santa Rosa dit maal de vreugde van korte duur was.

Pastoor Dahlhaus verwierf zich voor de Missie in het algemeen nog bizondere verdiensten door zijn vele publicaties. Van zijn hand verscheen „Een levensschets van Mgr. Martinus Joannes Niewindt, eerste Apostolisch Vicaris van Curaçao" (1924), „De chronologische ontwikkeling en de staat van het bijzonder onderwijs in de Kolonie Curaçao" (1917), welk boekje nooit in de handel gebracht is, maar wel toegezonden aan alle leden van de beide Kamers van de Staten Generaal; verder „Het geloof onzer Vaderen", „Het leven van St. Joseph" en „Een verhandeling over de veelvuldige Communie", die stuk voor stuk in de volkstaal verschenen in het weekblad La Cruz.

Op 6 Juli 1924 stierf deze altijd zieke man, die in zijn leven een hoeveelheid werk verzet had, waar zelfs een gezond mens een langer leven voor zou hebben nodig gehad.

Een bizondere persoonlijkheid voor Santa Rosa was ongetwijfeld ook pastoor van der Veer, die het langst van allen het herdersambt bekleedde over de parochie. Hij werd geboren te Leeuwarden, op 16 October 1859, kwam als missionaris op Curaçao aan op 7 September 1886 en was pastoor van Santa Rosa van 1 Juli 1906 tot 23 Januari 1928, slechts met onderbreking van zijn vacanties. Het geheim van pastoor v. d. Veer's langdurig herderschap op één plaats, lag in zijn bizondere eigenschappen van nooit verslappende ijver en onblusbare geestdrift. Toen de Missie in 1925 zijn veertigjarig priesterjubileum vierde, was pastoor v. d. Veer nog de zelfde vurige missionaris en was zijn hart nog even jeugdig, als toen hij het eerste jaar na zijn aankomst hier arbeidde.

Reeds in December 1927 openbaarden zich verschijnselen van verlamming als gevolg van een beroerte en een maand later begreep hij, dat de tijd van werken voor hem voorbij was. Uit eigen beweging begaf hij zich naar het hospitaal, waar hij ruim vier en een half jaar met voorbeeldig geduld een zeer hinderlijke ziekte verdroeg. Daar n.l. zijn tong en slokorganen grotendeels verlamd waren, was het hem een geweldge inspanning enig voedsel tot zich te nemen en kon hij bovendien bijna geen verstaanbaar woord meer uitbrengen. De sterke, zware, gezonde, levenslustige man vermagerde en verzwakte zodanig, dat hij bijna onherkenbaar veranderde. Na een zeer voorbeeldig en geduldig gedragen lijden overleed hij 19 September 1932, innig betreurd door al zijn confraters en niet minder door zijn beminde parochianen van Santa Rosa.

Wordt vervolgd.

Het Rapport Verwey

Dezer dagen mochten we van het Departement van Economische zaken het tweede deel ontvangen van het Rapport Verwey en wel in „gecastigeerde" uitgave.

Ter verklaring van een en ander lazen we in een begeleidend schrijven het volgende:

> Enkele kleine coupures werden aangebracht daar publicatie van deze gedeelten ongewenst geacht wordt.
>
> Het zal wellicht verwondering wekken, dat de toezending van Deel II aan die van Deel I voorafgaat. Te Uwer inlichting moge dienen, dat in Deel I enkele passages voorkomen, waarover nog met den Heer Verwey gecorrespondeerd wordt. Z. E. de Gouverneur heeft het echter gewenst geacht de toezending van Deel 11 niet langer te moeten uitstellen.

Aan dit tweede deel (64 bladzijden) gaan een honderd bladzijden reeds vooraf en dit tweede deel begint dan ook al met hoofdstuk 5 **De Bestaande Sociale wetgeving**, waarin we lezen over armenzorg, Volksgezondheid, Volkshuisvesting, Veiligheidswetgeving, Arbeidsuur en winkelsluiting, kinderarbeid, vrouwenarbeid, rechtspositie, vreemdelingenwetgeving en sociale verzekering.

Het zesde hoofdstuk behandelt de overige sociale voorzieningen en tot slot vinden we in het zevende hoofdstuk de sociale wensen, doelstellingen en de te treffen regelingen.

Er zijn in de loop der jaren al heel wat rapporten over Curaçao verschenen; maar dit laatste is zeker een der meest belangrijke

Gingen andere rapporten over landbouw, waterleiding, visserij, enz. het rapport Verwey raakt de mensen zelf in hun sociale toestanden. En Verwey heeft die sociale toestanden goed bestudeerd. Maar niet alleen worden die toestanden weergegeven en erop gewezen wat er nog ontbreekt; er wordt in het rapport ook gezegd, wat er gedaan moet worden en dat is heel wat!

Een zinnetje willen we voor vandaag uit het rapport citeren; een zinnetje, wat heel veel zegt: Op bladz. 120 zegt Verwey: „Er zijn dus heel wat regelingen, maar is nog niet veel geregeld."

Er staat op Cuaraçao dus op het gebied van Sociale voorziening nog heel wat te wachten. En daarbij zijn sociale voorzieningen niet van de gemakkelijkste.

We kunnen het dan ook niet anders als ten zeerste toejuichen, dat ons Bestuur heeft gemeend aan dit rapport de grootst mogelijke publiciteit te geven. Een gedachtenwisseling, welke niet anders als vruchtbaar zijn kan, moge daarvan het gevolg zijn.

Zeker er zijn kleine coupures in het rapport, o.a. is dit het geval bij de bespreking der geslachtsziekte. We willen deze coupures respecteren in de hoop echter, dat men er binnenkamers des te meer aandacht aan zal besteden, want vooral voorzieningen omtrent laatstgenoemde punt zijn noodzakelijk in deze helaas reeds te lang verwaarloosde volkskanker.

Voor vandaag willen we slechts volstaan met de aankondiging der publicatie van dit rapport en daarbij tevens onze dank er voor uitspreken.

Van meer bevoegde zijde is ons reeds toegezegd aan dit rapport een uitgebreide bespreking te geven in de kolommen van dit blad. En we hopen onze lezers al heel spoedig deze bijdragen te kunnen voordienen.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

De Europese gevaren voor een oorlog schijnen toch maar groot te blijven. En deze gevaren, het valt niet te ontkennen, komen vooral van de z.g. dictaturen. We behoeven daarvoor slechts te noemen, Abessynië, de Spaanse vrijwilligers, de annexatie van Oostenrijk en de Sudeten-Duitse kwestie.

En haast stereotype horen we in de weekoverzichten van de Radio „dat zo Europa weer deze week aan een dreigend oorlogsgevaar is ontsnapt." Maar wie steeds met vuur speelt, zal eens verbranden en wie het gevaar bemint, zal in het gevaar omkomen. Vandaag of morgen zal de brand losbarsten.

En daarom de geweldige oorlogstoebereidselen in de verschillende landen niet alleen aan oorlogsmateriaal, maar ook aan provisies voor mobilisatietijden.

Zelfs Nederland is er deze week aan begonnen en op voorstel van het kamerlid Bierema zal de Nederlandse regering maatregelen gaan beramen om in tijden van mobilisatie klaar te zijn met zijn voorraden.

Nederland is verschillende malen de oorlogsbarometer genoemd van Europa. Wanneer Nederland gaat voorbereiden, zo zeide eens een Engels politicus, dan dreigt er werkelijk gevaar; en als voorbeeld werd aangehaald 1914, toen Colijn juist klaar was met zijn legerreorganisatie.

Het is dus in zekere zin voor Europa niet bemoedigend dat Nederland zich zo voorbereid.

Het offensief van Franco blijft voortduren en gaat in de laatste weken vooral in de richting van Valencia. Barcelona wordt geregeld bezocht door bommenwerpers en deze week hebben weer een Amerikaans en twee Engelse schepen ernstige schade van geleden.

We hebben de laatste dagen ook weer eens wat te horen gekregen van het terugtrekken der vrijwilligers. Dit was een conditio sine qua non, voor het in werking stellen van het Anglo Italiaanse pact. En nu wil Mussolini dat de uitvoeringen van dit pact zullen aanvangen, zonder dat de vrijwilligers zijn teruggetrokken. Het blijkt wel duidelijk dat Mussolini heeft gedacht, dat de Spaanse burgeroorlog veel eerder zou zijn afgelopen en de Italiaanse vrijwilligers hun tijd wel zouden uitdienen. Maar dit is tegengevallen. Men ziet hieruit ook al weer wat verdragen met de dictatoriale landen waard zijn.

De Jodenvervolging, die in Duitsland nooit heeft opgehouden, doch de laatste weken weer in een verscherpt stadium is gekomen, blijft toenemen; vooral de boycot tegen de winkels. En hoedanig de mentaliteit der Nazis in dit opzicht is, moge blijken uit een rede van den Gouverneur van Hessen, die in een rede heeft gezegd, dat de Joden in Duitsland alleen maar recht op de dood hebben.

Het zal wel toevallig zijn dat in Frankrijk juist dezer dagen een oorlogsmonument is onthuld voor de gevallen Joden, waarbij dan een rede is gehouden door Daladier, die geweldig is uitgevaren tegen het racisme in andere landen.

In zake de Oostenrijkse leningen, schijnt Duitsland een gematigder houding te hebben aangenomen en toch bang te zijn voor tegenmaatregelen van de mogendheden. Zware financiele klappen kan het reeds zwaar verarmde Duitsland ook niet lijden. Door de Duitse regering is thans een financiele commissie naar Londen gezonden om over deze aangelegenheid eens te praten.

Mars die in China lamgelegd was door de overstromingen, heeft thans zijn activiteit weer teruggekregen. Althans zitten de Chinezen niet stil om de Japanners, die door het water in slechte posities gekomen zijn, uit deze posities te verdrijven. Toch zullen we hier moeilijk nog van successen kunnen spreken en eerst moeten afwachten, hoe de verdere situatie zich ontwikkelt. Men kan zich indenken, wat een chaos het zijn moet, wanneer men leest, dat de Gele rivier steden die op 120 K.M. afstand liggen, nog heeft overstroomd. Zoals te verwachten was, is er ook een ernstige cholera-epidemie uitgebroken. Maar toch is van Japanse zijde de mededeling gekomen, dat men er niet over denkt om de oorlog te staken.

Sluiten we voor vandaag met enkele kleine mededelingen, dat het Britse koningspaar op de 28ste van deze maand op bezoek gaat naar Frankrijk: dat er in Palestina in de laatste tijd weer ernstige opstandjes zijn en dat de Ierse Minister-president de Valera met de nieuwe verkiezingen een grote meerderheid heeft gekregen, n.l. 75 zetels.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

ALLES BLEEF ZOALS HET WAS.

Het „Handelsbl. van Antw." brengt de volgende „kleine kronijk":

Mensen, die zowat vóór vijftig jaar geboren werden, hebben een schone tijd uit de wereldgeschiedenis medegemaakt, een tijd dat het verstand over de geweldige macht der natuur gezegevierd heeft. In de loop dier halve eeuw triumfeerde de mens over de diepte der zee en over de lucht, drong hij door in de geheimzinnigheid van de Pool en in het onbekende der stratosfeer; bestond er geen afstand meer om van uit welk werelddeel ook te spreken tot welk ander werelddeel.

Door de snelheid der verkeersmogelijkheden vertegenwoordigt onze levensduurtijd meerdere malen de levensduurtijd onzer voorouders en zelfs heeft de geest de dood overwonnen, want ons uiterlijke, onze bewegingen en onze stemklank kunnen bewaard blijven door film en fonograafplaten, tot lang, zelfs nadat ons stoffelijk lichaam vergaan is.

En toch... in de grond blijft alles zoals het was, in de middeleeuwen, in de oudheid, in de tijden der voorgeschiedenis, omdat de mens door zijn geest alles overwint behalve datgene wat diep in hem ligt, vanaf hij op de wereld komt tot wanneer hij er van scheidt, de drang om het bezit, zo onweerstaanbaar dat hij er om vecht. Die drang vindt men weer bij de hele kleintjes, tijdens de jeugd, gedurende de levensrijpheid, op de hoge ouderdom, bij den enkeling en bij de volkeren.

Alles wat de mens tot stand brengt om die drang te keer te gaan, komt neer op woorden en op zelfbedrog, omdat de mens in de grond niet beter werd in zijn dieper wezen.

En zo hebben wij nu gezien hoe de volkenbond den negus, hij die bezat en die van zijn bezit door geweld beroofd werd door wien bezitten wou, haast verplicht werd het mensonwaardig schouwspel bij te wonen van het trappen — door al de mogendheden — deze op huichelachtige, omzichtige wijze, gene onbeschaamd brutaal weg, op de beroofden, omdat eigenbelang hen om hun bezit den overwinnaar vrezen deed.

Toen de negus de kelk tot op de bodem geledigd had, liet men hem vertrekken, zonder één woord, zonder één elementair gebaar, zonder zelfs één blik in het lawaai van het zittingeinde

Wij beleven een ênige tijd, die der grote uitvindingen. Maar wij behoeven er niet trots om te zijn, want ons eigen wezen, hebben wij niet overwonnen en niettegenstaande al de opgeschroefde redevoeringen — in niet één eeuw werden er zoveel uitgesproken als in onze eeuw — zal het bij slot van rekening vergaan, zoals het altijd verging met oorlog.

ZONDAG IN TABASCO.

In het Engelse katholieke weekblad „The Tablet" beschrijft Graham Greene een Zondag in een stadje van de staat Tabasco, waar alle priesters verdreven zijn.

Wij sterven als honden", zeide mij een oude vrouw in Villahermosa, en zij bedoelde daarmede dat er geen priesters zijn om de laatste H. H. Sacramenten toe te dienen en aan de overledenen een christelijke uitvaart te bereiden. Villahermosa is de hoofdstad van de staat Tabasco, aan de smalle rivier Grijalva gelegen, die men per boot vanuit de Golf van Mexico in 10 uur bereiken kan. Tabasco is wel een typisch voorbeeld voor de depressie waaronder het katholicisme te lijden heeft. In vele staten is de strijd tussen Kerk en Staat nu beperkt tot het gebied van opvoeding en onderwijs. Dat is natuurlijk erg genoeg: als meer dan negen personen voor godsdienstige doeleinden in vergadering bijeen zijn, wordt, volgens de wet dat huis automatisch eigendom van de regering; zo doende worden de scholen in het federale district gehuisvest in oude onbewoonbaar verklaarde gebouwen, die de begeerte van officiele instanties niet meer kunnen opwekken.

Op de lange duur is de strijd tegen de godsdienstige opvoeding erger dan de strijd tegen de rituele gebruiken van de kerk, maar voor zover menselijk geluk wordt bedoeld, zou ik overal liever wonen dan in de staat Tabasco.

Garrido Cannobel, de anti-godsdienstige fanaticus, die de staat zo lang regeerde, is naar Costa Rica gegaan, maar zijn werk is gebleven. In Villahermosa is zelfs geen puinhoop meer te zien, die de plaats zou verraden, waar de vroegere kathedraal gestaan heeft. Niets dan een grote betonnen vloer, die door niemand gebruikt wordt. Van een andere kerk in de hoofdstad is niets anders overgebleven dan de achtergevel en een hoop stenen.

Garrido is gevlucht, maar nu wordt er niets meer gedaan; de bisschop van Campeche is in een vliegtuig in het land gesmokkeld om een oude stervende vrouw op te zoeken die tot elke prijs op haar sterfbed geestelijke bijstand verlangde, maar de massa sterft als honden. Er worden hier niet, zoals in de naburige staat Chiapas H. H. Missen opgedragen in particuliere woningen. De Katholieken sterven hier langzaam uit, zonder Sacramenten, de kinderen worden zelfs niet meer gedoopt.

Er zijn, naar ik veronderstel, wel geografische en andere oorzaken aan te halen voor de diepe slaap, waarin Tabasco gedompeld ligt. Tabasco is een staat van rivieren en moerassen en buitengewone hitte. In Noord-Chiapas heeft men voor het vervoer geen andere keuze dan tussen muilezel of vliegtuig, maar hier in Tabasco kan men slechts kiezen tussen vliegtuig of boot.

Bovendien is er een mengelmoes van rassen in Tabasco gekomen, toen de staat een vruchtbaar en rijke streek was: op het einde van de Amerikaanse burgeroorlog immigreerden vele Amerikanen uit het Zuiden der Verenigde Staten naar Tabasco om daar handel te drijven in mahoniehout en zij bleven daar.

De meest voorkomende namen in Tabasco zijn Graham en Greene. Het geloof verdween met de generaties. De Amerikanen hebben niet dezelfde standvastigheid van de oude Spaanse families in Chiapas.

In de tropische stad kan niets de plaats van een kerk innemen: de kerk is een plek koelte buiten de zon, die loodrecht haar verzengende stralen doet neerkomen, een plaats om te zitten, een plaats waar de zinnen tot rust kunnen komen; het geeft aan de armen wat de rijken elders kunnen krijgen — maar in Tabasco zijn er geen kerken. In Villahermosa is nu geen ontsnappen meer mogelijk aan de muskieten en de verzengende hitte. Garrido deed zijn werk goed: hij wist, dat de stenen het zouden uitroepen, en daarom heeft hij geen steen op de anderen gelaten. Op de lange Zondagen in Villahermosa kun je niets anders doen dan wachten op 't ondergaan van de zon en 't wegtrekken der muskieten. Reusachtige buizers zitten als duiven op 't dak. Er is niets te doen, dan wat grape fruit of andere limonade te drinken (likeur is in Tabasco verboden). En als de lichten komen in de avond, dan komen ook de kevers en de torren. De groene weiden aan de oevers van de rivier zien er zwart van. Je maakt ze dood op de vloer van je slaapkamer, maar de volgende morgen zitten er weer tientallen andere.

De anonimiteit van de Zondag is bijzonder onnatuurlijk in Mexico: de man gaat op jacht, en de jonge mensen spelen. Niets onderscheidt de dag van de andere dagen; er luiden geen klokken.

De enige plaats waar je nog een symbool van het geloof kunt vinden is het kerkhof op een heuvel boven de stad, met de grote klassieke ingang en het opschrift: „Silencio" „Stilte" in zwarte letters op de muur ongeveer bij de hoek, waar Garrido zijn gevangenen doodschoot. Op het kerkhof staan nog de kruisen en wenende engelen, en men voelt, dat dit een betere en schonere stad is, dan welke daar aan de voet van de heuvel ligt...

SEPTEMBER 1820.

Het meest imponerende grafmonument ter wereld is datgene, wat de Fransen in Parijs voor Napoleon opgericht hebben. Niet ver daarvan verwijderd werd een tweede monument opgericht, voor twee mannen, die zelfs nog méér voor de wereld gedaan hebben dan hun grote Keizer.

Dit standbeeld, op de Boulevard St. Michel, stelt voor de figuren van twee Franse scheikundigen, **Pelletier & Caventou**. Zij deden in September 1820 een ontdekking, die meer levens gered heeft dan er in alle Franse oorlogen tezamen zijn omgekomen.

Vóór 1820 had nog nooit iemand KININE gezien en was de bestrijding van en Malaria een zeer onzekere aangelegenheid — meestal zonder succes. Men gebruikte voor dat doel een bittere hoeveelheid kinabast van volkomen onbekende sterkte zodat zelfs diegenen, die het verkrijgen konden, er vaak niet eens mee genazen. De wereld had dan ook dringend behoefte aan iets beters, want millioenen mensen waren in de Tropen aan malaria gestorven en ook in de Verenigde Staten hadden de koortsen — die niets anders dan malaria waren — in de Zuid-Oostelijke Staten een reusachtig aantal mensenlevens opgeëist!

Pelletier & Caventou begonnen de kinabast te onderzoeken. Na langdurige en nauwkeurige proefnemingen maakten zij op de 11de September 1820 bekend, dat zij een stof gevonden hadden, die zij kininesulfaat noemden en vertelden zij aan de wereld hoe iedere scheikundige KININE uit de kinabast kon afscheiden.

Deze ontdekking bracht verandering in het leven van veel millioenen door de malaria uitgeputte mensen. Aan deze Fransen hebben wij het te danken, dat wij, waar ook in de wereld, een apotheek kunnen binnengaan en er voor enkele centen weer kunnen uitstappen met het enige goedkope en zekere geneesmiddel tegen deze plaag.

Als prophylaxe beveelt de Malaria-Commissie van de Volkenbond een dagelijkse dosis van 400 mg aan gedurende het gehele malariaseizoen; voor de behandeling een dagelijkse dosis 1—1,2 g gedurende 5—7 dagen. Nakuren worden niet gedaan, doch ieder recidief wordt op dezelfde wijze behandeld.

M. Ned. No. 5.

EEN LINTWORMWOORDENBOEK.

Het is in deze tijd van grote woorden geenszins verwonderlijk, dat allerwegen ook het woordformaat groter wordt. Wat vroeger jaren als een, nogal onschuldig, vermaak voor kinderen en groten gelden kon, het opsporen namelijk van woorden-zonder-einde, een vermaak, dat een zijner hoogtepunten vond in het merkwaardige woord „tentententoonstellingreclameprenten", heeft zich geleidelijk uitgebreid tot een verschijnsel van algemene aard en toepassing.

In „Boekenschouw" van enkele maanden geleden neemt de redactie een aantal dezer aaneenlijmsels, zoals Charivarius ze vroeger in De Groene noemde, uit verschillende kranten over. Lintwormwoorden heten ze daar maar naar wij vrezen zijn ze nog taaier van constitutie dan het befaamde gedierte, dat er alleen zijn lengte mee gemeen kan hebben. Speciaal onze Oostelijke naburen zijn sterk in deze kunst, hetgeen uit de collectie van Boekenschouw blijken mag, die achtereenvolgens kennis geeft van het bestaan van: Handdurchschreibuchführungen, Autobahndauergeschwindigkeit, Rinsteingaragefestigkeit, Reisescheckmarkeeinlösungsstelle, Vierjahresplanwanderausstellung en Landesfremdenverkehrsverband.

Een ideaal voor letterraadselsamenstellers lijkt ons deze opgave, die wij overigens met of zonder de hulp van de krantenknipselsbureauorganisatie gemakkelijk uit kunnen breiden, met een serie van enige honderden welgeslaagde, Nederlandse meerlettergrepiggeschreven woorden van bovenbedoeld formaat. Wij zullen het niet doen, om geen aanval van lintwormwoordendooreenwikkeling in onze gesproken of geschreven taal te doen ontstaan. Een woordenboek met de nodige commentaren bij elk dezer veelteveelzeggende uitdrukkingen zou den toekomstigen lezer waarschijnlijk wel van groot nut kunnen zijn. Wie werpt zich op als lintwormwoordenboekinitiatiefnemer?

Ware grootheid heeft niet nodig zich op te blazen.

Geen menselijke duivel is zó zwart, of er is nog een wit plekje aan.

De Heer en Mevrouw
P. C. M. van der Drift
a.b. s.s. „Van Rensselaer"
p.p.c.

CURACAO.

VOORLOPIGE LIJST VAN VERWACHTE TOERISTENSCHEPEN.

VEENDAM	4 Augustus 1938.
VOLENDAM	1 September 1938.
ROTTERDAM	18 September 1938.
COLUMBUS	15 October 1938.
RELIANCE	21 December 1938.
	(Van Hamburg)
COLUMBUS	14 Januari 1939.
KUNGSHOLM	14 Januari 1939.
STATENDAM	15 Januari 1939.
ROTTERDAM	15 Januari 1939.
OSLOFJORD	25 Januari 1939.
MILWAUKEE	27 Januari 1939.
	(Van Hamburg)
STATENDAM	29 Januari 1939.
KUNGSHOLM	4 Februari 1939.
ROTTERDAM	4 Februari 1939.
NEW-YORK	5 Februari 1939.
STATENDAM	12 Februari 1939.
ATLANTIS	12 Februari 1939.
	(Van Southampton.)
GEORGIC	13 Februari 1939.
OSLOFJORD	14 Februari 1939.
KUNGSHOLM	25 Februari 1939.
NEW-YORK	26 Februari 1939.
ROTTERDAM	1 Maart 1939.
STATENDAM	5 Maart 1939.
GEORGIC	6 Maart 1939.
STATENDAM	27 Maart 1939.

K
K R O
O

Wereldprogramma
Via P.C.J. Golflengte 31.28 m.
19.24 — 20.24 Curaçaotijd
Zondag, 26 Juni 1938.

1. Wilhelmus — Opening
2. Voorspelen uit de opera „Carmen" G. Bizet Tsjechische Philharmonie o.l.v. Erich Kleiber
3. [illegible]
4. [illegible] voeren door het Bosch Gemengd Koor o.l.v. Rob. Gevers
   a. Gloria, uit de Missa „Pourquoi non"........ Gascogne
   b. Tua est Potentia........ Mouton
   c. Agnus Dei...... Hans Leo Hasler
5. De Wereld in Vogelvlucht en Berichten Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Eventuele Actuele Aetherflitsen en Vaderlandse Kroniek
7. Sluiting.

Koloniale uitzending van K.R.O.
Via P.H.I. op Golflengte 25.57 M.
9 — 10 uur Curaçaotijd.

EERSTE LUSTRUM VAN HET KRO-KOLONIAAL PROGRAMMA

1. Grenadiers-Mars........... Dunkler
2. Het eerste Lustrum van de KRO-Phohi-Uitzendingen door Pater J. Dio O.P.
3. Vrolijke Nederlandse Amusements-muziek door de KRO-Melodisten o. [illegible]
   Refreinzang: Albert Klein Jr.
   a. Toujours gai, mars Joop de Leur
   b. Ik heb een aardige koffergramofoontje........ W. Schootemeyer
   c. Fantasie over een Hollands Liedje.................. P. Stabel
   d. De zingende muis Lustenhouwer-Bunders
   e. Metro Melodies, Potpourri... de Leur-v.d. Linden
4. De Wereld in Vogelvlucht en Berichten Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
5. Sluiting.

AFSCHEID ADMINISTRATEUR VAN FINANCIEN.

Zaterdagmiddag had in het gebouw van de Administratie van Financiën het afscheid plaats van den Heer van der Drift en echtgenote. De verschillende landsdiensten waren vertegenwoordigd in de grote tekenkamer, toen de scheidende Administrateur met echtgenote vergezeld van Z. Exc. den Gouverneur binnenkwam.

Als eerste voerde het woord de Heer H. C. J. Mulders, thans waarnemend administrateur, die voor de gedane taak van den Heer van der Drift niets als lof had. Hij wees hierbij op de talrijke reorganisaties onder hem tot stand gekomen, o.a. de accountantsdienst, zegelverordening, loodsverordening, pensioenverordening, een nieuwe grondpolitiek, terwijl deze zo belangrijke dienst ten slotte in een nieuwe gebouw werd ondergebracht. Hij wees verder op het werk van den Hr van der Drift in verschillende commissies, als gemachtigde van het Bestuur, in de posterijen en voor de Curaçaose Bank en de prettige en aangename geest onder het personeel, dank zij de persoonlijkheid van den Hr van der Drift.

Aan het slot van deze rede werd door Mej. Thielen een foto-album aangeboden.

Mr. Jas sprak namens de hoofdambtenaren en wees op de moeilijke en onaangename taak om de scheppingsdrang van de andere takken van dienst als het nodig was in te perken.

Daarna sprak nog de Hr. Polman als waarnemend chef van het kadaster.

Z. Exc. de Gouverneur wees op de grote moeilijkheden en talrijke problemen, welke de Hr. van der Drift voor zich had gezien. Ofschoon hij elders reeds afscheid genomen had, was deze bijeenkomst hem zo sympathiek, dat hij niet afwezig had willen blijven om nogmaals zijn dank uit te spreken voor het werk door den scheidenden functionaris verricht.

Met de bede, dat God's zegen op het leven van beiden moge blijven rusten, eindigde Zijne Excellentie zijn rede.

De heer van der Drift, die thans aan het woord komt, zegt in de eerste plaats beheerst te zijn door een gevoel van dank. Dank in de eerste plaats aan Hem, die hem de kracht gaf zijn werk te verrichten. Dank aan den Gouverneur, die hem steun gaf bij verschillende gelegenheden. Dank aan de collega's hoofdambtenaren voor de prettige samenwerking en dank aan de ambtenaren, die hun zware taak steeds bereidwillig en zonder een zuur gezicht te trekken energiek vervulden. Tenslotte dankt spr. voor de vriendelijke woorden, die op dit afscheid gesproken zijn en zegt dat hij Curaçao, [illegible]

Spr. eindigt met de wens, [illegible] aanwezigen goed moge gaan.

NIEUWE ADJUNCT COMMIEZEN VOOR CURAÇAO.

In de lijst van ambtenaren bestemd voor uitzending naar Curaçao lezen we:

Apeldoorn: C. v. d. Mark, als adj. comm., Hoofdstraat 151-b.

Schiedam: W. J. A. de Heer, als adj. comm., Burgemeester Knappertlaan 215.

OUD MINISTER DECKERS NAAR DE BOVENWINDEN.

Met H. Ms. Jan van Brakel is Oud Minister Deckers Maandag voor een reis naar de Bovenwinden vertrokken.

VOORVERKOOP VAN C.V.B. TOEGANGS-KAARTEN.

Op **Punda** bij:

den Bondspenningmeester
den heer A. Namias de Crasto, Pietermaai
den heer Jossy Capriles (El Chico)

Op **Otrabanda** bij:

den Bondssecretaris
den heer A. D. Jonckeer
het kiosk Brionplein
het Sporthuis de Jongh
den heer G. P. Meurs, Ned. Ind. Gas Mij
den heer W. F. H. Hoogenbergen Roodeweg

Op **Emmastad** in de Kapperswinkel
Op **Suffisant** den heer L. E. Braaf.

DE WEG TOT VRIJGEVIGHEID.

De philosophen hebben hun best gedaan om alle deugden op te noemen, te definiëren en hun onderling verband vast te stellen.

Aristoteles reeds kent een bepaalde deugd, die in het Latijn de naam kreeg van „Liberalitas" en die aldus nader omschreven wordt:

De liberalitas is een deugd, die bestaat in een zekere mildheid, sommige mensen eigen, waardoor ze gemakkelijk afstand kunnen doen van hun geld of goed, zo dat nodig mocht zijn.

Een van zijn geld afkunnen, zouden wij zeggen, dus nog niet direct is het geven zelf bedoeld maar die stemming, waardoor men, zo er gegeven moet worden, er geen moeite mee heeft. Geen last heeft van een vast zitten aan zijn geld.

Men kent de hier bedoelde stemming genoeg, men behoeft zijn ogen maar open te doen.

Moeders kunnen haar kinderen zo fijn tot die deugd opvoeden, door telkens als ze haar iets extra's geven, hun ook te zeggen: „En geef nu eens iets daarvan aan anderen." Door dat telkens weer te moeten doen, ontstaat bij het kind, ook al gaat dat weggeven soms met hartzeer, een mildheid als boven bedoeld, waardoor het kind gemakkelijk geeft, van geld en goed af kan.

Er bestaat echter ook een categorie mensen, die die deugd niet zo volkomen bezitten en die er toch ook niet direct schuldig aan zijn, dat zij die deugd niet bezitten.

We bedoelen, die groep van mensen, die altijd alles voor niets gekregen hebben, die altijd in alles geholpen zijn. Bij hen kan soms die onsympathieke hebzucht ontstaan, een verlangen om maar te krijgen, wat hun nog dwars zit, als er tijden komen, waarin ze niet meer de hand behoeven op te houden.

In die toestand bezitten ze dan geld en goed, maar aan hen is nooit de vrijgevigheid geleerd, alleen maar het ontvangen.

Ook tot de vrijgevigheid dient men te worden opgevoed.

Br.

NOGMAALS HET KATHOLICISME OP ST. EUSTATIUS.

Ofschoon St. Eustatius tot een van de eerste eilanden behoort door de Spanjaarden ontdekt, is ons toch nog niets bekend over katholicisme op St. Eustatius in de tijd der Spanjaarden.

We weten wel, dat toen de Hollanders er zich definitief vestigden in 1635, reeds eerder hadden ze het gedaan, het eiland onbewoond was, we horen zelfs niet van een militaire bezetting, gelijk op St. Maarten.

Men krijgt dus de indruk dat het eiland nog niet gekoloniseerd was, wat niet in de weg staat dat de oorspronkelijke bewoners wel naar andere eilanden kunnen zijn overgebracht.

De Hollanders zullen protestant geweest zijn. In 1644 klaagt de kamer van Zeeland er over dat van uit St. Eustatius plannen bestaan, om van de andere eilanden Indianen te roven en ze als slaven te verkopen. Dat wordt onchristelijk genoemd en men moet bedenken, hoe moeilijk het dan zal zijn als men daarmee doorgaat, op de eilanden te landen. De inwoners zullen immers ieder schip wat in de toekomst op hun kust landt, wegjagen.

Of er reeds katholieken onder die Indianen waren, daarvan horen wij niets. Na een 30 jaar rustig bezit van dit eiland, beginnen de aanvallen van Engelsen en Fransen. Na een herovering op de Engelsen, schrijft een Gerrit Bogert, dat een „paap" aan den koning van Frankrijk gezegd heeft, dat St. Eustatius rechtens aan de Hollanders toekomt. Wij vragen ons natuurlijk direct af, wie was die paap, die priester?. Een priester, die op St. Eustatius gewerkt had? Bogert noemt geen naam. Hij klaagt er ook over, dat de Protestanten op deze eilanden nog niet eens. „De libertyt hebben om een psalm te zingen" dat zal natuurlijk slaan op het Franse bestuur.

Bij een overval der Fransen (1689), zien we echter toch uitdrukkelijk bepaald, dat de Hollanders vrije aftocht [illegible] mogen worden lastig gevallen.

Het is bijna niet meer na te gaan hoeveel maal St. Eustatius van eigenaar veranderd is. Pater Labat die het eiland ook zag, alleen maar zag, want er was voor hem geen gelegenheid om de boot te verlaten, zegt dat de Fransen er twee of drie maal meester van geweest zijn. Hij die zo veel dichter bij de feiten staat, kon het al niet meer precies bij houden. In ieder geval zijn de Fransen nooit lang in het rustig bezit van het eiland geweest en hebben ze wel niet veel voor de bekering van het eiland kunnen doen, aangenomen dan dat het eiland nog vaste bewoners had buiten de Europeanen.

We weten hoe St. Eustatius in zijn bloeitijd een kerk had, die ook in het rampjaar 1781 verwoest werd.

Uit die tijd voor dat rampjaar kenden we alleen de naam van een priester n.l. J. Longhin nu is ons nog een naam bekend geworden.

De Belgische Dominicaan Guillelmus Jacobs, die een jaar of twee werkzaam was op Curaçao, vertrok rond 1777 naar St. Eustatius, en schijnt daar ook een tijdje zijn priesterlijke arbeid te hebben uitgeoefend.

Nog is onze kennis over het Katholieke verleden van St. Eustatius erg beperkt. We hopen dat dit artikeltje weer een aanleiding kan zijn tot nadere gegevens.

De verdere geschiedenis hebben wij reeds behandeld(zie Amigoe 18 Mei j.l.). Interessant is nog deze tekst uit het boek van den heer Bisschop Grevelink over St. Eustatius „Toen de Roomse Missionaris in 1841 van Curaçao alhier aankwam, vond hij noch kerk, noch gemeente, hij bleef niet te min, bezigde een woonhuis voor kerk en telde in korte tijd een kudde van 160 zielen."

Die apostolische ijver dient herdacht.

Br.

OUD MINISTER DECKERS BEZOEKT MARACAIBO.

Dr. L. N. Deckers in gezelschap van den Hr. A. Jansen Direct. van Economische Zaken en de Heer L. F. Bouman, chef van de K.L.M. bracht Donderdag een bezoek aan Maracaibo, waar zij een onderhoud hadden met den Gouverneur van Staat Zulia.

De lunch werd gebruikt bij Mr. Watson van de Carribean waarna een vlucht gemaakt werd over de olievelden.

DE GOUVERNEMENTSMIDDELEN.

De belastingen brachten in de Maand Mei ƒ 546.523 op tegen ƒ 316.942 in Mei 1937, terwijl 1/12 van de raming ƒ 536.058 is.

Over de eerste 5 maanden van 1938 brachten de belastingen op ƒ 2.343.068.—

In hetzelfde tijdperk van 1937 bedroeg dit cijfer ƒ 3.026.503.—.

Dit verschil is te zoeken in het cijfer van de inkomstenbelasting, welke in de eerste 5 maanden van het vorig jaar reeds 1 millioen meer was.

Dit millioen zal dus nog wel in de loop der volgende maanden binnenkomen.

Aan andere inkomsten bracht Mei 1938 op ƒ 272.691.— tegen ƒ 757.388.— in 1937, terwijl de raming is ƒ 245.445.—.

Dit verschil zit in het meerdere batig saldo over het afgesloten dienstjaar 1936.

Aan totaal werd er in de eerste 5 maanden ontvangen ƒ 3.841.099.— tegen ƒ 4.707.107.— in 1937.

Dit verschil zit ook weer in het 1 millioen inkomstenbelasting.

De ontvangen gelden echter komen tamelijk wel overeen met de raming n.l. ƒ 3.907.516.—.

C.V.B.-NIEUWS.

OEFENING OP VRIJDAG 23 JUNI 1938 DES N.M. OM KWART VOOR VIJF OP MUNDO NOBO VAN SPELERS DIE EVENTUEEL IN AANMERKING KOMEN VOOR HET ELFTAL TEGEN DE SURINAAMSE VOETBALBOND.

R. Bernabela	Feyenoord
C. Bloemendaal	Asiento
C. Bosch	S.U.B.T.
A. de Castro	R.C.C.
E. Clabeer	R.C.C.
J. Hollander	R.C.C.
W. Leers	Jong Holland
J. Leonora	Jong Holland
A. J. Maduro	S.U.B.T.
R. Maduro	Jong Holland
J. Pietersz	S.U.B.T.
J. Pinedo	Hercules
J. Ramirez	Jong Holland
A. van Rij	Hollandia
J. Rosina	Scherpenheuvel
H. Royer	Jong Holland
A. St. Jago	Jong Holland

RECTIFICATIE.

In het artikel „zin voor humor" van Zaterdag j.l. is niet vermeld, dat ook volgens de nieuwe voorwaarden meterhuur moet worden betaald.

Het gevolg is, dat het publiek volgens deze „verlaging" dus op zijn minst ƒ 0.50 (inplaats van 25 cent) méér zal moeten betalen.

R. A.

BOEKBESPREKINGEN.

DE KATHOLIEKE KERK

Stichting en inrichting van de Katholieke Kerk.

Dezer dagen verscheen, in opdracht van het actieve Katholiek Comité van van Actie Voor God, bij Het Spectrum, uitgevers te Utrecht, deel 32 van de complete godsdienstleer en apologie DE KATHOLIEKE KERK.

Met dit deel zijn thans in totaal vier delen, of een tiende gedeelte van deze breed opgezette en waarlijk alles omvattende standaarduitgave, verschenen.

Na de interessante en ook boeiende werken van Dr. C. F. Pauwels O.P. over „De Ene Ware Godsdienst", van Prof. Dr. L. Bender O.P. over „Het Bestuursgezag in de Katholieke Kerk" en van Dr. A. van den Born over „De Profetie, haar bewijskracht en geschiedenis", geeft thans Prof. Mag. J. D. M. Maes O.P. een glasheldere en instructieve uiteenzetting van de „Stichting en inrichting van de Kaholieke Kerk."

De vraag: kan en moet de Katholieke Kerk tot Christus worden teruggeleid als tot haar stichter?, wordt in dit boekje besproken en duidelijk beantwoord. Het betoog is zeker geschikt den lezer bewust te doen worden van de hoge waarden die de Rooms Katholieke Kerk, als het levende orgaan van Christus' steeds voort-durend verlossingswerk, in zich omdraagt.

Het moge dan ook den katholieken lezer tot een steeds diepere liefde voor de Kerk aansporen, en den niet-katholieke tot nuttige overweging dienstig zijn. Verkrijgbaar bij St. Augustinusboekhandel, Alhier.

HET WITTE PAARD

door

ANNY VON PANHUYS.

Ingenaaid ƒ 2.25 — gebonden ƒ2.90

Zijn de eigenaardige verschijnselen, die soms op oude kastelen worden waargenomen, zonder uitzondering terug te brengen tot volkspraatjes, of worden de leden van sommige roemruchte geslachten inderdaad door vage spookgedaanten gewaarschuwd voor naderend onheil, voor grote veranderingen? Josefa Burger behoorde tot de gezonde, vrolijke naturen, die slechts met een Elaterende lach antwoorden op geheimzinnig-gefluisterde griezelverhalen. En toen haar, de doodarme wees, een betrekking als gezelschapsdame werd aangeboden op het prachtige slot Dittborn, liet ze zich dan ook geen ogenblik afschrikken door de geruchten, dat ook hier, telkens als er voor het oude geslacht der Dittborn's belangrijke gebeurtenissen op til waren, vreemde dingen werden gezien...

Maar zelfs zij kon niet ontkomen aan de indruk, dat er een schaduw lag over het kleine gezin van moeder en zoon... Was er misschien een oude tragedie verborgen achter het feit, dat er een koude, verbeten vijandschap heerste tussen Dittborn en het buurkasteel, waar een beeldmooie jonge weduwe Wanda von Grettenau woonde? En waarom verbleef de oudste zoon niet op het vaderlijk erfgoed? Wat waren dat voor voetstappen en verstikte angstkreten midden in de nacht, in de eenzame gang naar het slotkapel?

Frisse jeugd en blijde levensmoed kunnen menig spookbeeld, menige schaduw van het verleden op de vlucht drijven... Hoe het kleine „Zigeunerinnetje" Josefa met haar viool het sombere kasteel omtoverde in een dorado van hervonden geluk en nieuwe hoop op de toekomst, vertelt deze aantrekkelijke roman ons op de meest onderhoudende wijze.

Verkrijgbaar bij St. Augustinusboekhandel, Alhier.

TWEE UIT EEN NEST

door

ANNY VON PANHUYS.

Ingenaaid ƒ 2.25 — gebonden ƒ2.90

De aangrijpende geschiedenis van een paar tweelingzusters, waarvan éne als baby door haar welgestelde, kinderloze tante s aangenomen, vormt het thema van deze op elke bladzijde boeiende roman. De schrijfster weet medeleven en sympathie te wekken, zowel voor de vrouw, die na het verlies van haar kind nooit meer een ander het hare zal kunnen noemen en zich nu met haar gehele ziel hecht aan het pleegdochtertje, als voor de echte moeder, die haar offer, onder morele dwang gebracht, bitter betreurt en vergeefse pogingen doet om haar kind te onttrekken aan een in haar ogen ongewenste opvoeding. De vijandschap, die hiervan het gevolg is, maakt dat de beide tweelingzusjes elkander gedurende hun hele jeugd nooit meer terugzien, totdat eindelijk... Maar dan is de liefde reeds in het spel, en de jonge, adellijke aanbidder van de mooie Maria ziet geen uitweg meer uit de raadselen, die hem omgeven. Is dat zijn verloofde, die hij 's avonds soms in armelijke buurten ontmoet, geen half uur nadat hij haar in haar schitterende villa heeft verlaten? Wantrouwen, onrust en verbijstering vergallen voortaan ieder samenzijn... Maar het geheim wordt opgelost, en niet alleen de in weelde grootgebrachte Maria, maar ook de kleine, blonde, hardwerkende Barbara vindt ten slotte het grote geluk. Beiden vinden het op een wijze, die niemand ooit had kunnen vermoeden, zijzelve wel het allerminst...

Verkrijgbaar bij St. Augustinusboekhandel, Alhier.

DE MYSTIEKE ROOS.

Een fijnzinnig boekje over de liefde tot Maria

De Uitgeverij Het Spectrum verrast ons met een gave en met liefde verzorgde Nederlandse uitgave van De Mystieke Roos, van de hand van den bekenden FransenDominicaan A. D. Sertillanges, lid van het Institut de France.

Een Nederlandse Dominicanes, A. M. Jansen, vertaalde het werk van haar groten Fransen orde-broeder in gaaf en goed Nederlands. In 31 kleine hoofdstukken voert de schrijver den overwegenden Katholiek nader tot het mysterie van de Moeder Gods, die, zoals de schrijver zich zo treffend uitdrukt, „immer het hart van de christelijke geslachten veroverd heeft."

De uitgevers verzorgden het boek met bijzondere toewijding en schonken het een uiterlijk dat het werk ook als zinrijk geschenk bij velen waardering zal doen vinden.

Verkrijgbaar bij St. Augustinusboekhandel, Alhier.

MR. LYNDON ONTSNAPT

door

VICTOR BRIDGES

Ingenaaid ƒ 2.25 — gebonden ƒ 2.90

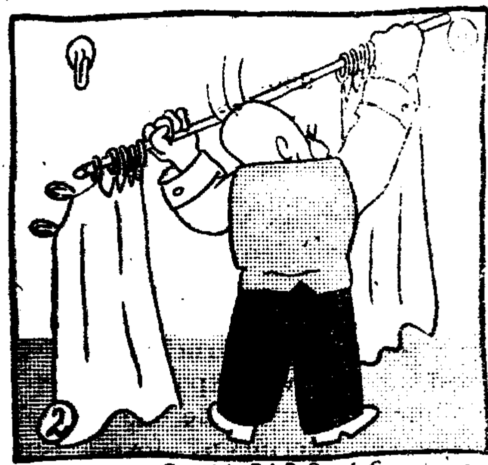
Victor Bridges, een van de grootmeesters van het spannende verhaal, is voor de Nederlandse lezers geen onbekende. In deze uitnemend geschreven avonturenroman, waarvan een ontsnapte gevangene de hoofdfiguur is, wordt men reeds op de eerste bladzij meegesleept in de volle vaart der handeling. De dwangarbeiders in hun gestreepte pakjes keren uit de steengroeven. Een plotselinge duizeling van één der bewakers, een ogenblik aarzeling van den ander — en reeds hebben twee der gestraften ingezien, dat nú of nooit de kans op ontsnapping hun geboden wordt. De een is een inbreker, een der beruchtste „zware jongens" van Londen, de ander, Neil Lyndon, is een moordenaar... dat dachten de rechters tenminste... Maar de jonge uitvinder zelf heeft niet vergeten, dat het de valse getuigenverklaring van zijn compagnon was, die zijn leven verwoestte. Is het misschien de gedachte aan vergelding, die hem staande houdt in de verschrikkelijke dagen, dat hij zich zonder voedsel of dekking moet verbergen in een van regen druipend bos, tot hij eindelijk op verrassende wijze hulp en onderdak vindt? Maar bij deze helpers, om wier woning een waas van geheimzinnigheid hangt, beginnen voor Neil Lyndon de verwikkelingen pas goed. Zal hij zijn vaderland verkopen in ruil voor rijkdom en vrijheid? Zal hij het meisje, dat al die jaren slechts geleefd heeft om zijn onschuld te bewijzen, vergeten voor de mooie spionne, die hem liefheeft en hem tot een vermogend man wil maken? Naarmate de lezer vordert, ziet hij de situaties zich steeds meer toespitsen — de spanning bereikt haar hoogtepunt. De indentiteit van den werkelijken moordenaar, voor wiens daad Mr. Lyndon onschuldig heeft geboet, is een grote verrassing. En alles komt ten slotte goed voor den begaafden uitvinder en zijn trouw jeugdvriendinnetje.

Verkrijgbaar bij St. Augustinusboekhandel, Alhier.

Schepenlijst gedurende de maand Juni 1938.

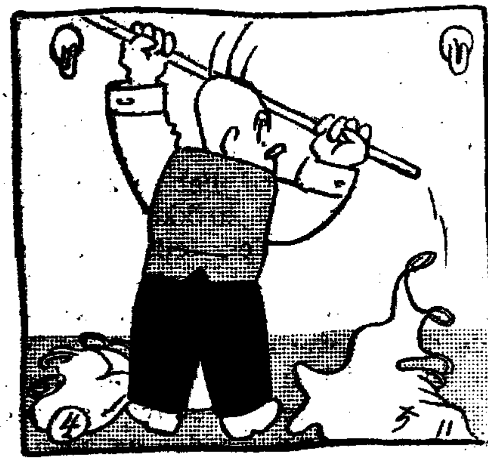
22.	Ned.	Medea	Prt Cabello	Aruba—Maracaibo
23.	Duitsch	Caribia	Prt Cabello	Prt Colombia.
23.	„	Alemaniá	Maracaibo	Maracaibo.
23.	„	W. Horn	Prt Cabello	Prt Colombia
23.	Amk.	Mayan	Maracaibo	La Guaira.
23.	Jap.	Tsuyama Maru	La Guaira	Prt Prince.
24.	Ned.	Libertador	La Guaira	Aruba—Mara.
24.	„	Amazone	Maracaibo	New York
25.	„	Cottica	La Guaira	Prt Cabello.
25.	Duitsch	Ingrid Horn	Prt Colombia	Prt Cabello.

Copyright P I B Box 6 Copenhagen

ADAMSON HANGT ZIJN GORDIJNEN OP.

VAN HET VOETLICHT NAAR HET KLOOSTER.

Het Franse toneel bezit een zeldzaam primaat: het heeft de grootste aantal „bekeerlingen", die het triomfen van het voetlicht en de glans van het mondaine leven wisselden voor de mystieke vrede van een kloostercel.

Of de reden hiervoor gezocht moet worden in het temperament van het ras: of het zo hyper-intense artistieke leven van de Franse hoofdstad velen voerde tot dit andere uiterste, of dat het louter toeval is, dat dit juist in Frankrijk zo vaak gebeurde, is moeilijk uit te maken. Zo is, dat ieder geval op zichzelf, steeds weer ontzettend veel stof opwierp, omdat het altijd die vrouwen betrof, die midden in het openbare leven stonden, die jong en mooi en begaafd waren, aan wie het publiek en de pers geen glorie en bewondering hadden gespaard en die zich allen bevonden aan het begin van een loopbaan, die vol beloften was voor een schone toekomst vol persoonlijke en artistieke triomfen.

Het interessantste geval was dat van Eva Lavallière.

Eva Lavallière was mooi, betoverend mooi, van een trotse intelligente, bijna klassieke schoonheid. Ze was nog heel jong, toen ze reeds het hoogste succes kende, dat een vrouw zich maar wensen kan in het publieke leven. Ze werd geliefd, ja, aangebeden door den enkeling en door het publiek en had als vrouw zowel als artiste een succes, dat meer op triomf geleek.

Maar op een dag bevangt haar een onbedwingbaar verlangen naar stilte, naar vrede, naar nederigheid. Uiterlijk schijnt hiervoor niet de minste grond te bestaan: ze heeft geen desillusie in de liefde en rivaliteit in haar beroep hoeft z niet te vrezen. Het is een nieuw en onverklaarbaar heimwee, dat plotseling in haar wordt geboren en haar een nieuw [illegible] waarmee ze zich tot nu toe had omgeven, is haar plotseling vreemd. Het is alsof ze opnieuw geboren is. En haar nieuw verlangen drijft haar naar de poorten van een klooster, naar dat, waar de discipline het hardst, de clausuur het strengst en het ongenaakbaarst is: de Carmel.

Maar de poorten, waaraan zij zo dringend klopt, worden niet voor haar geopend. Haar verleden, haar schoonheid, haar kind, haar naam, haar jeugd, blijken onoverkomelijke moeilijkheden en niemand wil geloven aan haar plotselinge roeping. Eva Lavallière moet ondervinden, dat het gemakkelijker is, in de wereld succes en roem te vinden, dan vrede en stilte. En dat men God alleen kan benaderen door lijden......

Gedurende twaalf jaren lijdt deze mooie, beroemde en fascinerende vrouw een leven van gebrek en vernedering in gebed en ontzegging, en vergeet zichzelf, de wereld en haar verleidingen. Ze verdeelt haar bezit onder de armen en sleept in de schaduw der kloosters een bestaan voort, dat alras alle kentekenen draagt van de grootste armoede. Twaalf jaren blijven alle deuren voor haar gesloten en haar volhardendheid lokt alleen de kwaadwilige critiek uit van het publiek. Twaalf jaren zijn nodig, om de anderen te overtuigen. Maar stil heeft Eva Lavallière zich teruggetrokken en stil heeft ze gebeden en gewacht, tot eindelijk haar hoogste verlangen werd vervuld en ze werd opgenomen onder de Franciscanessen Tertsiaren, als Zuster Eva-Maria van het Heilig Hart van Jezus.

En zij is niet de enige.

Bij ieder nieuw geval heeft het publiek graag en luid, vals alarm geslagen en geschreven en gesproken over een voorbijgaande gril, over een Amerikaanse reclame. Het is ook niet gemakkelijk, om de plotselinge ommekeer te begrijpen, die een vrouw in de volle glorie van haar jaren, haar schoonheid en haar roem plotseling doet zoeken naar mystieke eenzaamheid. Reeds iedere ommekeer, op welk gebied het zij, brengt de massa onvoorwaardelijk in opstand en lokt haar wantrouwen uit.

Wanneer hiermede dan nog heldhaftigheid en heiligheid gepaard gaan — die nu eenmaal geen dagelijkse feiten zijn — dan ondergaat de publieke opinie een nóg onaangenamere schok.

Na Eva Lavallière was het de beurt van Susanne Delorme. Bij haar is tenminste 'n enigszins verklaarbare reden te vinden, die de pers dan ook in alle dimensies heeft uitgebuit. Ze nam deel aan de opnamen van de film „Het Wiegenlied", dat in een klooster werd gedraaid. Of het nu de invloed was van de omgeving, of alleen maar de beslissende phase in een verandering, die zich allang had voorbereid: na déze opnamen, de laatste van haar veelbelovende loopbaan, besluit Susanne Delorme, haar leven verder door te brengen in het klooster. Het scherm valt over de laatste acte en het kleed van de Carmelitessen verbergt thans haar jeugd en haar gratie, die ze offerde aan God.

Na haar is het een actrice van de Comedie Française die dezelfde weg opgaat en het kleed aanneemt van de Benedictinessen. Het is Yvonne Hautin, die toen juist aan het begin van haar glorie stond. Haar mooie stille gezichtje met de kroon van blonde haren was al veelvuldig opgevallen en ze was gecontracteerd voor verschillenden rollen, waarin ze het jonge onschuldige meisje moest uitbeelden. Maar het bleek, dat dit kleine fragile lichaam een geest verborg van sterke heldhaftigheid. Zuster Maria Yvonne nam afscheid van het toneel en vertrok voor een verre en moeilijke reis: als missionaris en verpleegster bij de melaatsen.

Het geval van Jenny Luxeuil was analoog aan dat van Susanne Delorme. Haar gezicht van een reine onaangetaste schoonheid lachte de hele wereld tegen van millioenen Franse kaarten in de gelijkenis van de kleine H. Theresia van het Kindeke Jezus, als een hymne van glorie, jeugd en feestelijkheid. De menselijke zakenzin, die alijd en overal waakt, zag in deze open blik en in dit volmaakte gelaatsovaal een mogelijkheid, om geld te maken, en Jenny Luxeuil werd gecontracteerd voor een film, waarin zij de heilige moest uitbeelden.

En zo gebeurde het, dat Jenny, gedurende de opnamen een nieuwe kracht in zich voelde groeien en dat de mystische passie, die ze in de film moest uitbeelden, groeide tot een sterke vlam, die nooit meer zou doven. Het lachende mooie gezichtje had zijn ware omlijsting gevonden in de sluier van de Carmelitessen. Het kleed, dat zij in de film moest dragen, heeft ze nooit meer afgelegd.

Deze vrouwen hebben stuk voor stuk het wantrouwen van het publiek in de waarachtigheid van haar roeping beschaamd. Het leek onmogelijk te geloven, dat eerzucht, genot en persoonlijk succes zó na konden liggen aan de mystiek. En toch is de stap misschien niet zo groot als men op het eerste gezicht zou denken. Volgt niet op ieder zinnelijk genot, zodra het zijn hoogtepunt bereikt, het lijden? En wordt niet het lijden, wanneer het buiten zijn grenzen treedt, opgelost in de extase en de vereniging met God? In woorden uitgedrukt schijnt het alleen zo gecompliceerd, omdat de geest, die dit alles doormaakt, zoveel sneller gaat dan het begrip en de expressie-mogelijkheid.

Wat voor den buitenstaander het moeilijkst is om te begrijpen, is de vrijwillige afstand van alle ambities en ijdelheid, omdat die zó met de menselijke natuur zijn vergroeid, dat ze ons in de meeste gevallen tot slaaf maken.

Maar de Goddelijke Voorzienigheid bedient zich van onverwachte en onverklaarbare middelen. Wat ons niet noodzakelijk zou schijnnen in 'n rustig en alledaags leven, wordt plotseling 'n alles overheersende visie in de omlijsting van [illegible] 'n geheim onverwachts wordt ontsluierd.

En zo groeit de snoer der bekeringen in de tijden. Overal op de wereld herhalen zich dezelfde feiten, en vinden meer of minder weerklank. Maar alle dwingen op ieder moment de massa tot een plotseling inzicht in de ware verhouding van de ijdelheden dezer wereld tegenover de geweldige en langzame overwinning van de eeuwigheid.

CURAÇAO.

Zeilvaart over de maand Mei 1938.

Aangekomen van:

ARUBA	39
BONAIRE	32
HIGUEROTE	2
LA GUAYRA	9
LA VELA DE CORO	8
PTO. CABELLO	45
RIO HACHA	1
TUCACAS	23
TURIAMO	1
SAN JUAN	1
S. P. NACORIS	1
ZEE	13
TOTAAL	175

Vertrokken naar:

ARUBA	33
BONAIRE	32
GUANTA	2
LA GUAYRA	14
LA VELA DE CORO	16
MARIGOT	9
PAMPATAR	1
PONCE	1
PTO CABELLO	49
JACMEL	3
S. JUAN P. R.	1
TAMPA	1
S. P. MACORIS	1
RIO HACHA	1
TOTAAL	164

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD — UITSLAGEN.
Zondag 19 Juni 1938.

Jong Holland 1 — Scherpenheuvel 1	3—1.
R.CC. 2 — S.U.B.T. 2	1—1.
Feyenoord 2 — Transvaal 2	3—1.
Jong Holland Jr. — R.C.C. Jr.	1—2.
S.U.B.T. Jr. — Scherpenheuvel Jr.	2—3.

COMPETITIE-STAND

A-klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Jong Holland	4	4	0	0	17	3	8	2.—
S.U.B.T.	3	3	0	0	5	0	6	2.—
Feyenoord	4	2	1	1	9	4	5	1.25
R.C.C.	4	1	2	1	7	3	4	1.—
Asiento	**2**	**0**	**2**	**0**	**4**	**4**	**2**	**1.—**
Scherpenheuvel	5	1	2	2	3	6	4	0.80
Hercules	3	0	2	1	0	4	2	0.66
Transvaal	5	[illegible]	[illegible]	2	5	10	3	0.6[illegible]
Hollandia	4	0	0	[illegible]	[illegible]	18	0	[illegible]

Reserve A-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Asiento 2	2	2	0	0	4	1	4	2.—
Hercules 2	**2**	**2**	**0**	**0**	**4**	**2**	**4**	**2.—**
Jong Holland 2	2	1	1	0	10	1	3	1.50
S.U.B.T. 2	4	1	3	0	5	4	4	1.25
Scherpenheuvel 2	3	1	1	1	6	5	3	1.—
R.C.C. 2	4	1	1	2	7	5	8	0.75
Feyenoord 2	4	1	0	3	9	16	2	0.50
Transvaal 2	2	0	0	2	2	6	0	0.—
Hollandia 2	1	0	0	1	0	5	0	0.—

B-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Atletico	2	2	0	0	6	0	4	2.—
Jong Curaçao	4	3	1	0	7	2	7	1.75
D.C.C.	3	2	0	1	6	2	4	1.33
Arsenal	**2**	**1**	**0**	**1**	**2**	**5**	**2**	**1.—**
Hilversum	4	1	1	2	2	3	3	0.75
Atlantico	3	0	1	2	1	4	1	0.33
Be Quick	3	0	1	2	0	6	1	0.33
Sparta	1	0	0	1	1	3	0	0.—

Junior-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
R.C.C.	2	2	0	0	6	3	4	2.—
Scherpenheuvel	2	2	0	0	4	2	4	2.—
S.U.B.T.	2	0	0	2	4	7	0	0.—
Jong Holland	1	0	0	1	1	2	0	0.—
Hercules	1	0	0	1	0	1	0	0.—

OPGELEGDE BOETEN.

De vereniging JONG HOLLAND is beboet met een gulden, wegens het niet juist invullen van wedstrijd- en ruilformulieren; M. PINEDO moest zijn J. M. PINEDO. (Wedstrijd Jong Holland 1 vs Scherpenheuvel 1). Artikel 10 punt 4 R.C.W. in verband met artikel 32 punt 3 onder b H.R.

AFGESCHREVEN.

Afgeschreven als werkende leden van ARSENAL: J. M. de WINDT en D. [illegible]

DE VERENIGINGEN WORDEN ER AAN HERINNERD, DAT DE ELFTAL-OPGAVEN OVER DE MAAND JULI 1938, UITERLIJK OP DINSDAG 28 Juni 1936, IN BEZIT VAN DEN 2den SECRETARIS, G. M. BELTRAM, BERGSTRAAT No. 17, MOETEN ZIJN.

OPSTELLING VAN EEN PROEF-BONDSELFTAL DAT OP A.S. ZONDAG DE 26STE DEZER DES N.M. OM HALF VIJF OP HET TERREIN MUNDO NOBO EEN OEFENWEDSTRIJD TEGEN HET ELFTAL VAN ASIENTO ZAL SPELEN.

J. Pinedo (Herc.)

A. J. Maduro (SUBT) — **J. Hollander (RCC)**

W. Leers (J. Hol.) — **A. St. Jago (J. Hol.)** — **H. Royer (J. Hol.)**

R. Maduro (J.Hol.) — A. de Castro (RCC) — J. Ramirez (J.Hol.) — C. Bosch (SUBT) — R. Bernabela (Feyen.)

Aanvoerder: A. J .Maduro

Reserves:

J. Van Rij	Hollandia
J. Rosina	Scherpenheuvel
J. Pieters	SUBT
E. Clabeer	RCC

Bestuur C.V.B.

DE PATERS DOMINICANEN GEVRAAGD NAAR CURAÇAO TE KOMEN (1749).

Men weet dat na de inname van Curaçao door de Hollanders het een 70 jaar duurde, voor zover wij nu althans weten, eer er weer geregeld priesters op Curaçao konden komen werken.

Van het jaar 1702 werkten hier de paters Jezuiten, die de missie in 1742 al weer op moesten geven. Later in 1776 tot 1820 werkten hier de paters Franciscanen en na hen tot 1870 de Hollandse wereldsheren.

In 1870 komen de paters Dominicanen hen helpen, zij nemen later de Missie vrijwel geheel over.

Nu vraagt men natuurlijk, maar hoe was de toestand in die tussentijd 1742—1776, was er toen geen priester? Zeker er waren toen priesters, soms zelfs meerderen tegelijk, doch nu weer eens een Venezolaan, dan weer een Fransman, dan weer eens een tijdje Hollanders. Men begreep dat die toestand te onzeker was, men wilde graag Curaçao aan een bepaalde groep priesters opdragen, die er dan ook voor konden instaan, dat er geregeld priesters zouden zijn.

Men was zich volkomen bewust, dat men Christus wil moest vervullen en zo ijverig mogelijk het Gods Rijk op aarde moest uit breiden.

Zo wekt het ook geen verwondering, dat men nu de sporen vindt van pogingen van de zijde van het hoogste kerkelijke gezag, om priesters voor Curaçao te vinden.

Zo dan ook vindt men in het archief der paters Dominicanen in Rome brieven, waarin onderhandeld wordt of de Dominicanen uit Holland en België (deze twee landen vormden toentertijd één groep van Dominicanen) niet naar Curaçao zouden kunnen vertrekken.

22 Maart 1749 vraagt men om twee paters, die de Hollandse en de Franse taal machtig zullen moeten zijn. (De Franse taal zeker, van wege de Franse kooplieden hier).

In een brief van 17 Mei 1749 kon al bericht worden, dat er zelfs drie Paters beschikbaar zijn. Ook wordt er bericht, dat men over Curaçao inlichtingen heeft ingewonnen bij een zekere John v.d. Meer, die zegt niet te weten waarom toch de Paters Jezuiten Curaçao opgegeven hebben, (dit zal wel geweest zijn van wege al die ziektegevallen onder die Paters, toen zij hier verbleven).

De paters die gestuurd zullen worden eventueel, behoeven geen Hollanders te zijn, vindt deze heer, doch ze moeten Frans en Hollands kennen.

Er komen op Curaçao veel Franse en Spaanse boten. Het aantal Europeanen is een ongeveer 40. Ook wist deze heer nog mede te delen, dat ook de Paters Franciscanen er over gedacht hadden naar Curaçao te gaan. Men sprak zelfs reeds met de directie van de West Indische Compagnie. Er waren echter geen paters Franciscanen beschikbaar.

Men is natuurlijk benieuwd te weten, of die 3 Paters Dominicanen nu werkelijk gingen. Welnu, er is nog een briefje voor handen van 20 December van het zelfde jaar en daar staat nu in eens dat er geen Pater te vinden is. De drie candidaten moesten zeker elders hun apostolische taak gaan vervullen.

De Dominicanen hadden in die tijd in België kloosters en bedienden vandaar uit talrijke staties of wel parochies in Nederland, in het geheim zoveel mogelijk, van wege de plakkaten. Voor die zware arbeid schijnen veel krachten nodig geweest te zijn. Het zou nog meer als een eeuw duren, voordat de Hollandse Dominicanen de zielzorg voor Curaçao volledig op zich zouden kunnen nemen.

Br.